

Arrest

nr. 224 314 van 26 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2011 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 30 augustus 2013 beslist de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren. Op 10 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen de beslissing

van 30 augustus 2013 dient verzoeker beroep in bij de Raad, die met arrest nummer 166 117 van 19 december 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert.

1.2. Op 21 januari 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 4 februari 2014 neemt de adjunct-commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.3. Op 22 december 2014 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 15 januari 2015 neemt de adjunct-commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 20 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 3 december 2015 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 20 juni 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen de beslissing van 20 juni 2016 dient verzoeker beroep in bij de Raad, die met arrest nummer 178 253 van 23 november 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert. Op 29 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 16 januari 2017 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 20 maart 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 23 maart 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.6. Op 12 juli 2017 dient verzoeker een zesde asielaanvraag in. Op 20 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Op 25 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 8 december 2017 dient verzoeker een zevende asielaanvraag in. De asielaanvraag wordt op 22 juni 2018 ontvankelijk verklaard. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan de oproeping voor verhoor bij het Commissariaat-generaal dat voorzien was op 27 juli 2018. Op 21 augustus 2018 beslist de commissaris-generaal tot beëindiging van behandeling van de asielaanvraag.

1.8. Op 13 februari 2018 dient verzoeker een aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De woonstcontrole was negatief. Op 20 juli 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet-inoverwegingname. Verzoeker dient een nieuwe aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 9 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten,

naam: B(...)

voornaam : H(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Bangladesh

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/08/2018 werd door Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen(1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"5.1. e verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker en zijn sterke banden met België. De verzoeker haalde duidelijk nieuwe elementen aan en had nieuwe documenten om zijn verzoek om internationale bescherming te staven. Aan de nieuwe elementen inzake zijn verzoek tot internationale bescherming kan niet getwijfeld worden gelet op het feit dat zijn verzoek op datum van 22/06/2018 ontvankelijk verklaard werd (zie stuk 2) Het feit dat de verzoeker een nieuwe oproeping nooit ontvangen heeft voor zijn gehoor bij het CGVS ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet van onderzoek in het kader van het art. 3 E.V.R.M.

5.2. Omtrent de nieuwe elementen kan de verzoeker zelfs meer uitleg geven.

5.2.1. De zogezegde misleiding omtrent de leeftijd was het allereerste motief om de weigeringsbeslissing te schragen. Verzoeker kan op heden evenwel zijn leeftijd aantonen.

1) De cliënt kan op heden evenwel zijn geboorteakte voorleggen en een vertaling hiervan.

2) Op de website kunnen door het ingeven van het nationaal nummer de gegevens worden gecontroleerd.

Dit toont aan dat hij wel degelijk oprecht was met betrekking tot zijn leeftijd (<https://bris.lgd.gov.bd/pub/?pg=verifv br>).

Deze vaststelling toont aan dat de cliënt bijgevolg niet getracht heeft om het CGVS te misleiden.

Onder meer om deze reden diende de verzoeker op 08/12/2017 opnieuw een asielaanvraag in.

5.2.2. Een terugkeer naar Bangladesh zou voor verzoeker een absolute schending uitmaken van art. 3 E.V.R.M. Verzoeker is homoseksueel en zijn seksuele geaardheid zou bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh heel wat problemen met zich meebrengen voor hem maar ook voor zijn familie. Verzoeker zal omwille van zijn seksuele geaardheid in zijn herkomstland volledig verstoten worden en zullen de problemen die hij had bij zijn vertrek, cliënt wordt namelijk gezocht door terroristen na de moord op zijn vader, zeker nog toenemen. Dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer gevaarlijk is en dat de Bengaalse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van de burgers te garanderen, (stukken 9 en 11) Het is immers omdat hij de bescherming van zijn eigen land en overheid niet kan inroepen dat verzoeker is gevlucht uit zijn land van herkomst. Daarnaast mag men niet vergeten dat in Bangladesh homoseksualiteit nog steeds strafbaar is gesteld! (stuk 10) Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen." Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die folteringen menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Om deze reden is een terugkeer naar Bangladesh voor de verzoeker niet mogelijk of op zijn minst bijzonder moeilijk.

5.3. Verzoeker was zich pas bewust dat hij geen oproeping had gekregen toen hij zijn uitwijzingsbevel kreeg. Effectief, naar aanleiding van de beëindiging van de behandeling van het verzoek bij het CGVS werd er op datum van 09/01/2019 een - bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker- bijlage

13quinquies - genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verkreeg verzoeker wel op zijn adres. Pas op dat ogenblik werd verzoeker in kennis gesteld van de weigering genomen door het Commissariaat-generaal. Om deze reden zal verzoeker ook een nieuwe asielaanvraag indienen. Het feit dat de verzoeker een nieuwe oproeping nooit ontvangen heeft voor zijn gehoor bij het CGVS ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel niet van een onderzoek in het kader van het art. 3 E.V.R.M. en art. 8 E.V.R.M.

5.4. De verwerende partij laat na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M en artikel 8 E.V.R.M. Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..'. De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoeker zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

5.5. Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..'. Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen). Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene. De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motivering omtrent deze verdragsbepalingen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij. Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker. Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij binnen 6 dagen België dient te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk.

5.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn. In casu is dit niet het geval. Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij werd in casu gedaan. De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet. Echter zijn er verschillende elementen eigen aan het dossier van verzoeker, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht hadden moeten worden.

5.7. De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen. Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (...). Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker die in zijn land van herkomst nooit de kans zal krijgen om zijn homoseksuele geaardheid te uiten.

5.7.1 Aangaande het privé-leven van de verzoeker. Het leven van de verzoeker speelt zich af in België. Verzoeker kan in België volledig zichzelf zijn en moet hier niet vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid. In de regularisatieaanvraag legt verzoeker ook verschillende getuigenissen voor die hiervan getuigen. Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt: (...). In België kan verzoeker hopen om een gezinsleven later verder te kunnen uitbouwen. Iets wat in zijn land van herkomst onmogelijk is. Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft: "De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie." Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken. Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat. Ook artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor. Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd. De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier. De bovenvermelde cruciale omstandigheden wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 3 EVRM en 8 EVRM. Er werd hierover niet gemotiveerd. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht. In dit geval is de bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoeker stelt over nieuwe elementen te beschikken betreffende zijn asielaanvraag, waar niet aan kan worden getwijfeld aangezien zijn aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Hij zegt nooit een oproeping te hebben ontvangen voor zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker bespreekt voorts de elementen die hij wenst aan te halen in zijn nieuwe asielaanvraag. Hij betoogt dat hij zijn leeftijd wel kan aantonen. Homoseksualiteit is nog steeds strafbaar in Bangladesh. Hij verklaart een nieuwe asielaanvraag te zullen indienen. Hij stelt nog dat het feit dat hij geen oproeping heeft ontvangen de verwerende partij er niet van ontslaat een onderzoek te doen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Uit de beslissing van het CGVS van 21 augustus 2018 blijkt dat de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker werd beëindigd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging voor een gehoor op het CGVS en er geen reden werd gegeven voor de afwezigheid. Verzoeker beperkt zich tot een loutere bewering waar hij stelt deze uitnodiging nooit te hebben ontvangen. Hij toont dit alvast niet aan met enig begin van bewijs. De betekening van de bestreden beslissing daarentegen heeft hij wel ontvangen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Betreffende de nieuwe elementen in verband met zijn asielrelaas, namelijk zijn bewezen identiteit en extra bewijs betreffende zijn homoseksualiteit, wijst de Raad erop dat het hier gaat om de zevende asielaanvraag van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt uit de zesde asielaanvraag, ingediend op 12 juli 2017, dat de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag nam op 20 oktober 2017. In deze beslissing wordt er meerdere malen gesteld dat verzoekers verklaringen en beweringen betreffende zijn identiteit en zijn homoseksualiteit reeds meerdere malen ongeloofwaardig werden bevonden. Betreffende artikel 3 van het EVRM dient te worden gesteld dat de voormalige beslissingen reeds een onderzoek inhielden naar de criteria inzake het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en dus ook naar de vraag of er een reëel risico zou bestaan op een behandeling zoals bepaald in de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met deze bepaling van de Vreemdelingenwet, zodat reeds werd getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Het risico op een onmenselijk of vernederende behandeling ten aanzien van het land van herkomst werd dus onderzocht, en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij nog andere elementen heeft die, buiten deze die zijn asielrelaas constitueren en die reeds werden onderzocht in de voormalige beslissingen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door zijn ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

In een situatie van eerste toelating er gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, § 2 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57.).

Het louter voorhouden dat het leven van verzoeker zich in België afspeelt en hij hier volledig zichzelf kan zijn en niet hoeft te vrezen voor de homoseksuele geaardheid, maakt niet dat er een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM kan worden aanvaard. Er worden geen concrete elementen aangereikt, en het voorgehouden privéleven werd uitgebouwd tijdens een precair en illegaal verblijf in België: De Raad benadrukt dat verzoeker uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen acht jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM kan koesteren (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77).

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat op 9 januari 2019 een synthesesnota werd opgesteld waaruit blijkt dat de situatie in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geëvalueerd:

"Hoger belang van het kind: niet van toepassing

Gezins- en familieleven: niet van toepassing

Gezondheidstoestand: normaal"

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat het EHRM er inzake immigratie aan heeft herinnerd dat artikel 8 van het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz,

Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen in de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC